

Brev till det Internationella sekretariatet ¹

27 juli 1936

Kära kamrater: Oavsett hur händelserna i Spanien slutar (och jag räknar med ett positivt resultat), kommer de att få historisk betydelse för Fjärde internationalens utveckling i såväl Frankrike som på andra håll.

Nu har frågan om Folkfronten ställts med fullständig klarhet inför alla arbetare. Många franska socialister ställer sig frågan (se till exempel artikeln av den bedrövlige Maurice Paz i *Le Populaire*): ”Varför vidtog inte ledarna för den spanska folkfronten, som haft makten sedan februari, nödvändiga åtgärder med armén? Vilken blunder! osv.” Vad dessa människor inte förstår är att det inte rör sig om ”en blunder”, utan om *klassintressen*. När borgarklassen är tvungen att via sin vänsterflygel sluta en pakt med arbetarorganisationerna, då behöver den mer än någonsin officerskåren som motvikt, eftersom det handlar om att skydda privategendomen, vilket är det viktigaste.

Nej det var alls inget misstag! Folkfrontsregeringen i Spanien var inte en regering, utan helt enkelt ett ministerium. Den verkliga regeringen förblev i generalstaben, i bankerna, osv. De franska radikalerna har fått klartecken att sluta en pakt med arbetarna på villkor att de inte rör officerskåren. Men om arbetarna fortsätter att trycka på med sina krav, kommer hela statsapparaten att så småningom falla ner på deras huvuden. SAP-isterna anser att Folkfronten är en vidareutveckling av den proletära taktiken. Om de inte kan se dess klasskaraktär, då beror det på att de inte duger någonting till. *Radikalerna ses bara som folkfrontens högerflygel, fast de i själva verket är där för att representera den härskande klassen, och det är genom dem som finanskapitalet upprätthåller sitt styre, både inom folkfronten och över proletariatet.*

I Frankrike ställs frågan tydligare och mer tillspetsad än i Spanien. Daladier håller armén under sitt beskydd. Det handlar inte om att avskilja det halvdussin officerare som är fascistiska skrävare; *hela* officerskåren är i grunden fientlig mot arbetarklassen. Om man vill avskilja dem, då ”desorganiserar man armén”. Men Hitler står vid portarna! Bourgeoisin – inklusive den radikala bourgeoisin – kan inte tillåta någon att röra officerskåren. Inte heller ”kommunisterna” vill det, eftersom det är med denna officerskår som de måste ”försvara” Sovjetunionen. Och i morgon kommer samma officerskår att attackera Folkfronten – dvs. framför allt arbetarklassen – den kommer att upprätta en militärdiktatur och bilda en allians med Hitler mot Sovjetunionen. I tider som vår, som är så rik på katastrofer, visar sig de kriminella följderna av den opportunistiska politiken med mångdubblad styrka vid varje ny vändning!

Idag kan vi också klarare se vilket brott som POUM-ledarna Maurín och Nin begick i början av detta år. Varje tänkande arbetare kan och kommer att fråga dessa människor: ”Förutsåg ni ingenting av detta? Hur kunde ni underteckna Folkfrontens program och få oss att sätta vår tilltro till Azaña och hans gelikar, i stället för att ingjuta oss med den största misstro mot den radikala bourgeoisin? Nu måste vi betala för era misstag med vårt blod.” Arbetarna måste

¹ Detta brev var inte avsett för publicering, vilket Trotskij själv påpekade i ett brev till Jean Rous. När det publicerades i *La Lutte ouvrière* 15 augusti 1936 orsakade det en hel del problem. Framst pga. att det framhävde de försämrade relationerna mellan trotskisterna och POUM och betecknade Maurín och Nin som förrädare. Uppgifter som har kommit fram senare tyder på att den som låg bakom publiceringen kan ha varit den stalinistiska agenten Marc Zborowski (”Etienne”), som var nära medarbetare med Trotskijns son Sedov i Fjärde internationalens europeiska ledning. Att denna agent verkligen strävade efter att skapa och underblåsa motsättningar, gynna splittring osv, det är helt klarlagt (senare klargjorde han själv inför ett amerikanska senatsförhör att han haft detta som sin uppgift).

känna ett särskilt raseri mot Nin och hans vänner, eftersom de tillhörde en tendens som för några år sedan hade gjort en korrekt analys av Folkfrontens politik, och konkretiserat och förtydligat den vid varje skede. Och Nin inte kan åberopa okunskap som sin ursäkt – en usel ursäkt för varje ledare – för han borde åtminstone ha läst de dokument som han en gång undertecknade.

Den spanska händelserna kommer att öppna nya och stora möjligheter för Fjärde internationalen såväl i Spanien och Frankrike som på andra ställen – just på de centristiska tendensernas bekostnad. Under nuvarande omständigheter har vi goda skäl att tvivla på att London-byrån har tillräcklig styrka för att ens sammankalla sina medlemmar till en ”fredskongress” i november. I varje fall har vi inte det minsta intresse av att lova att vi ska delta och ge en viss auktoritet åt denna nollornas kongress som kanske aldrig ens kommer till stånd. Vi måste rikta oss till de stora massorna, göra inbrytningar i massorganisationerna *till varje pris, med alla medel, utan att låta oss påverkas eller paralyseras av en konservativ orubblighet*. Men inför massorna måste vi bevara vår självständighet, undvika kompromisser med inbiliska centrister, undvika att suddas ut gränserna mellan dem och oss – kort sagt varje brottslig försoning,

Med bästa hälsningar, Leo Trotskij

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)